

Arrest

nr. 232 520 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 oktober 2019 verklaarde de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"M., A. (...)

nationaliteit: Kameroen

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 06.01.2004 in België aankwam en een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 20.03.2006. Op 09.02.2007 diende zij een aanvraag in. Zij verkreeg een tijdelijke verblijfsmachtiging op 06.03.2008 en werd op 10.07.2008 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 18.06.2009. Op datum van 09.06.2009 werd betrokkene gemachtigd tot een onbeperkte verblijfsmachtiging en in het bezit gesteld van een B-kaart op 16.07.2009. Op 22.11.2009 dienen haar beide dochters, [M.S.Ef.] [...] en [M.S.En.] [...], een visumaanvraag gezinshereniging in. Dit visum wordt toegekend en beide dochters komen naar België op 04.04.2010 en zijn sindsdien in het bezit van een legaal verblijf. Op 11.03.2015 wordt betrokkene gearresteerd omwille van inbreuken op de drugswetgeving en omwille van een vraag tot uitlevering door Denemarken. Op 22.04.2015 wordt betrokkene uitgeleverd aan Denemarken, waar zij veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden. Op 26.01.2017 wordt betrokkene vrijgelaten door de Deense autoriteiten mét een uitwijzingsbevel en bijhorend inreisverbod. Op datum van 31.08.2017 vraagt betrokkene om een herinschrijving. Deze herinschrijving wordt geweigerd bij beslissing op 02.10.2017. Betrokkene dient op 13.11.2017 een aanvraag 9bis in, die wordt geweigerd op 09.04.2018. Tenslotte diende betrokkene nog een aanvraag 9ter in op 14.11.2018, die ongegrond werd afgesloten op 14.02.2019.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide dochters in België verblijven, dat zij beiden alleenstaande zouden zijn, dat zij beiden werken, dat zij een zeer goede band zou hebben met haar dochters en dat beide dochters een getuigenverklaring voorleggen waaruit zou blijken dat zij niet zonder hun moeder kunnen en waarin zij vragen om hun moeder een tweede kans te geven. Zij beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM dat haarmoet beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in haar gezinsleven en dat er een billijke afweging gemaakt dient te worden tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij samenwoont met haar jongste dochter, [M.S.En.] en dat ook haar andere dochter, [M.S.Ef.] over onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Echter, haar beide dochters zijn meerderjarig en zijn beiden ook reeds moeder van hun eigen kind. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene haar beide dochters achterliet in Kameroen in 2004 toen zij naar België kwam. Pas in 2010 kwamen beide dochters naar België en werden ze herenigd met hun moeder. Later, op 22.04.2015 wordt betrokkene uitgeleverd aan Denemarken en pas op 26.01.2017 wordt zij daar uitgewezen. Uit het administratief dossier blijkt dus dat betrokkenen perfect in staat zijn in om tijdelijk (en zelfs voor zeer lange periodes) van elkaar gescheiden te worden zonder ernstig nadeel. Bovendien zijn haar beide dochters nu meerderjarig, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet

noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters. Verder merken we op dat de ouders van betrokkene nog in Kameroen verblijven en dat zij er duidelijk contacten had, want tot 2010 verbleven haar minderjarige dochters in Kameroen, wat enkel kan bij een vertrouwenspersoon van hun moeder. Betrokkene legt daarnaast nog verschillende getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd heeft. Echter, uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat de opgebouwde relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. ”Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek die haar zou verhinderen om terug te keren naar Kameroen. Ze legt hiertoe een medisch attest d.d. 02.11.2018 voor van Dr. [A.], evenals haar bloedanalyse van dezelfde datum. Betrokkene wijst erop dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg in Kameroen zou ontbreken waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar Kameroen. Echter, we merken op dat uit het voorgelegde medische attest niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen waardoor dit element een verwijdering van het grondgebied niet verhindert. Verder wijzen we op het feit dat de aanvraag 9ter, ingediend door betrokkene op 14.11.2018 waarin het medisch attest d.d. 02.11.2018 van Dr. [L.] tevens werd voorgelegd, ongegrond werd afgesloten door de bevoegde dienst omdat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.06.2019. De medische elementen van betrokkene werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen nieuwe medische elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich daarnaast op de algemeen gekende situatie in Kameroen (waar er conflict ontstaan zou zijn op basis van gevoelens van politieke en economische achterstelling die de Engelstaligen koesteren, dit zou zijn uitgedmond in sectoriële stakingen en opstanden, en intussen uitgegroeit, door de excessief gewelddadig reactie van het leger en de botte weigering tot dialoog vanuit Yaoundé, tot een gewapende revolutie tegen de staat). Betrokkene vereist hiervoor naar het bijgevoegde artikel uit Mo* d.d. 19.07.2018 met als titel ‘Engelstalige crisis in Kameroen escaleert tot vuile oorlog’. Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Kameroen vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou worden in deze conflictsituatie of dat haar leven hierdoor in gevaar zou komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018). Het louter voorleggen van één krantenartikel

is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt bij een terugkeer naar haarland van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar binding met Kameroen stelselmatig verloren heeft en dat zij er geen banden meer heeft. Haar recente levensontwikkelingen speelden zich af in België en het zijn deze ontwikkelingen die op de voorgrond zouden staan. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier (meer bepaald uit de SEFOR-fiche d.d. 26.10.2017) dat zij haar ouders – mijnheer [M.A.J.] en mevrouw [S.E.] – opgeeft als familie in het land van herkomst die gecontacteerd mag worden. Betrokkene blijkt dus wel nog over banden te beschikken met haar land van herkomst. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar ouders. Verder wijzen we er nog dat haar beide dochters pas in 2010 naar België kwamen, op dat ogenblik waren zij nog minderjarig. Dit houdt in dat betrokkene minstens tot 2010 over een netwerk in Kameroen beschikte, gezien dit netwerk de zorg voor haar minderjarige kinderen droeg tijdens haar afwezigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij een ruime voorgeschiedenis zou hebben in België, dat zij een langdurig legaal verblijf in België zou kennen, dat zij hier zou kunnen terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat zij een vriendelijke dame zou zijn die bereid zou zijn te helpen waar nodig, dat zij een actief lid zou zijn van de kerkgemeenschap, dat zij de Franse taal machtig zou zijn, net als de Engelse en dat zij een mondje Nederlands zou praten, dat haar fitnessabonnement zou aantonen dat zij zich niet op zichzelf zou terugplooiën, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een werkbelofte voorlegt, dat zij dus een maatschappelijke bijdrage zou kunnen leveren door het verrichten van arbeid, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat zij haar fitnessabonnement voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een bewijs van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen en een attest van deelname aan decursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager overeen identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar langdurig verblijf in België en haar uitgebreid sociaal en familiaal netwerk.

Verzoekster kan in België terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk, hetgeen blijkt op basis van de voorgebrachte getuigenverklaringen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie stuk 10 bij de aanvraag). In het bijzonder wees verzoekster op haar twee (meerderjarige) dochters. Het gaat om [M.S.Ef.], geboren te [...] (Kameroen) op [...] en woonachtig te [...] en [M.S.En.], geboren te [...] (Kameroen) op [...] en woonachtig te [...]. Beide dochters hebben een onbeperkt verblijfsrecht en zijn werkzaam in België.

Verzoekster heeft een zeer goede band met haar beide dochters, bij wie zij inwoont en van wie zij aldus afhankelijk is. Beide dochters voegden een getuigenverklaring bij aan de aanvraag (zie stuk 10. ff en 10. c bij de aanvraag). [Sa.] stelt dat ze niet zonder haar moeder kan leven. Ze benadrukt dat haar moeder hard werkt en sociaal is. Ze is veel veranderd (sinds haar arrestatie in 2015). Ze vraagt uitdrukkelijk om haar moeder een tweede kans te geven (zie stuk 10. f). [Sy.] benadrukt eveneens dat zij zonder haar moeder niet kan leven. Ze betekent een grote steun voor haar. Verder hebben ze geen familie waarop ze kunnen terugvallen. Zij smeekt om haar een tweede kans te geven (zie stuk 10. c).

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing bevestigd dat beide dochters in België woonachtig zijn, een onbeperkt verblijfsrecht hebben én dat verzoekster bij haar jongste dochter in woont ("Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij samenwoont met haar jongste dochter, [M.S.En.] en dat ook haar andere dochter, [M.S.Ef.] onbeperkt verblijfsrecht beschikt").

De gemachtigde wijst er volgens evenwel op dat verzoekster en haar dochters gescheiden waren tussen 2004 en 2010 en tussen 22 april 2015 en 26 januari 2017. Hieruit besluit de gemachtigde dat: "Uit het administratief dossier blijkt dus dat betrokkenen perfect in staat zijn om tijdelijk (en zelfs voor

zeer lange periodes) van elkaar gescheiden te worden zonder ernstig nadeel". Verderop in de bestreden beslissing stelt de gemachtigde nog dat "Er worden geenbewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokken een haar meerderjarige dochters".

De gemachtigde redeneert kennelijk dat, ongeacht de huidige situatie, de eerdere scheidingtussen verzoekster en haar dochters tot gevolg heeft dat een scheiding tussen verzoekster en haar dochters ook in de toekomst (en zelfs voor zeer lange periodes) automatisch geen ernstig nadeel oplevert. De gemachtigde handelt hierdoor onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

De gemachtigde houdt ten onrechte onvoldoende rekening met de actuele situatie van verzoekster en haar dochters, waaruit een (wederzijdse) afhankelijkheid blijkt.

De beide dochters van verzoeksters zijn momenteel meerderjarig en zijn beide werkzaam. Zij hebben beide een arbeidsinkomen. Verzoekster is inwonend bij haar jongste dochter, zoals de gemachtigde zelf stelt. Verzoekster heeft daarentegen geen inkomen (zij heeft geenverblijfsrecht) en is dus afhankelijk van haar dochters. Beide dochters zijn ondertussen moeder geworden van hun eigen kind. Verzoekster staat in voor hun zorg en verlicht hiermee de druk op haar dochters. Hierdoor is er sprake van een wederzijdse afhankelijkheid en "compenseert" verzoekster de zorg en steun die zij krijgt van haar dochters (onderdak, basisbehoeften, medische zorg, enz.). Naast de familiale en affectieve banden, is er derhalve sprake van een (wederzijdse) band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochters. Bovendien verliet verzoekster Kameroen reeds in 2004 en keerde zij niet terug. Zij heeft geenbanden meer met dit land. Haar beide ouders zijn overleden in 2005 en 2013 (zie verder hieronder).

Ten onrechte wordt deze concrete (actuele) situatie van verzoekster, waaruit een(wederzijdse) afhankelijkheid blijkt met haar dochters, niet weerhouden door de gemachtigde. Het oordeel van de gemachtigde is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Verzoekster heeft des te meer de (materiële en emotionele) steun nodig van haar dochtersomwille van haar gezondheidstoestand. Verzoekster lijdt aan een chronische infectie met het humaan immunodeficiëntie virus of HIV. De medische stukken werden gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie stuk 3 en 4). De gemachtigde betreft de gezondheidstoestand van verzoekster zelfs niet in het oordeel over de afhankelijkheidsbanden tussen verzoekster en haar dochters.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het administratief dossier zou blijken dat haar ouders (de heer [M.A.J.] en mevrouw [S.E.]) nog zouden verblijven in Kameroen.

De gemachtigde gaat uit van een foutieve beoordeling aangezien beide ouders overleden zijn. De vader van verzoekster stierf in 2005, haar moeder in 2013. Verzoekster voegt ter staving twee getuigenverklaringen bij van haar dochters (die dit bevestigen) en documenten in verband met het overlijden van haar moeder in 2013 (zie stuk 3 en 4).

Een schending dringt zich derhalve op artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Bij de beoordeling van het privéleven van verzoekster stelt de gemachtigde dat de opgebouwde relaties niet van die aard en intensiteit zouden zijn dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoekster betwist dit oordeel.

Zoals aangehaald, kan verzoekster terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk in België. Dit bewees zij door verschillende documenten bij te voegen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verschiedende getuigen schrijven over hun ervaringen met verzoekster. Ze geven aan dat verzoekster een vriendelijke dame is die bereid is om te helpen waar nodig. Andere getuigenspreken over verzoekster als een lieve, attente dame. De getuigen bevestigen verder dat verzoekster een actief lid is

van de kerkgemeenschap. Door de pastoor van de kerk wordt dit tevens bevestigd (stuk 10.p bij de aanvraag). Ook de talenkennis wordt bevestigd door de getuigen. Zo stelt [C.S.] dat verzoekster de Franse taal machtig is, net als de Engelse, en zij een mondje Nederlands praat (zie stuk 10.m bij de aanvraag). Verzoekster voegde onder stuk 13-14-15 verschillende certificaten en bewijzen dat zij deelnam aan Nederlandse lessen en dat zij zich maatschappelijke integreerde. Dit zorgt ervoor dat zij gemakkelijker binding kan krijgen met de samenleving waarin zij leeft (zoals de getuigenverklaringen aantonen). Verzoekster heeft ook een fitnessabonnement (zie stuk 12 bij de aanvraag), hetgeen een indicatie vormt dat zij zich niet terugplooit op zichzelf. Verzoekster is bovendien, ondanks haar medische problematiek (zie hieronder), werk bereid. Zij verkreeg hiertoe ook een werkaanbieding (zie stuk 11 bij de aanvraag). Verzoekster kan dus ook zelf een maatschappelijke bijdrage leveren door het verrichten van arbeid.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland(GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De gemachtigde oordeelt dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door, op basis van de voorliggende elementen, te stellen dat het opgebouwde privéleven van verzoekster niet zou worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoekster verliet Kameroen bovendien in 2004, meer dan 15 jaar geleden. Zij keerde niet meer terug naar dit land, waarmee zij geen band meer heeft na het overlijden van haar ouders. Haar verblijf tot de leeftijd van +/- 24 jaar in Kameroen is hierdoor volledig op de achtergrond geraakt. De gemachtigde beoordeelt dit onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat het verblijf van 24 jaar in Kameroen "onvergelijkbaar" zou zijn met de opgebouwde sociale relaties in België (waarbij de gemachtigde stelt dat deze inferieur zijn aan de relaties opgebouwd in Kameroen, doch van meer dan 15 jaar gelden). Het blijkt duidelijk dat haar verblijf in Kameroen volledig op de achtergrond is geraakt sinds haar definitief vertrek uit Kameroen in 2004, terwijl de gemachtigde anno 2019 nog steeds stelt dat de banden met Kameroen (met voorsprong) de belangrijkste zouden zijn.

Hiermee miskent de gemachtigde (manifest) de situatie van verzoekster.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Verzoekster wees in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet tevens op het heersende conflict in Kameroen als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster gaf aan dat, hoewel Kameroen officieel tweetalig is, een conflict ontstond op basis van gevoelens van politieke en economische achterstelling die de Engelstaligen koesteren. De vraag voor meer Engelstalige inspraak in het Franstalige regime mondde uit in sectoriële stakingen en opstanden.

In oktober 2016 kwamen leraars en advocaten massaal op straat om de marginalisatie van het Engels in scholen en rechtszalen aan te klagen. De politie schoot met scherp op de betogers en de regering in Yaoundé veegde hun eisen - enkele cosmetische ingrepen terzijde - van tafel. Operatie ghost town ving aan. Daarbij werden de handelaars in de Engelstalige regio's opgeroepen om hun winkels één dag per week te sluiten. Wie toch de deuren open hield, riskeerde represailles vanwege de opstandelingen. Zo werd in juni 2017 een hotel van vier verdiepingen in het stadscentrum van Bamenda in brand gestoken door onbekenden, meer dan waarschijnlijk omdat het de stakingsdag niet respecteerde.

Vanaf eind 2017 begonnen de separatisten van de Ambazonia Defence Forces hun pijlen te richten op de Kameroenese staat. In gewapende aanvallen en bomaanslagen stierven er minstens zes politieagenten. Er volgden ontvoeringen en moorden op onderwijzers en regeringsfunctionarissen. De rebellen riepen een boycot tegen het onderwijs uit en stakenscholen in brand. 'De redenering hierachter is dat de rebellen het gebied onbestuurbaar willen maken', stelt Pedneault. Volgens UNICEF zouden 58

scholen zijn getroffen - tienduizenden kinderen werden gedurende twee jaar verhinderd om naar school te gaan.

Het antwoord van de regering in Yaoundé is niet mals. Het leger arresteerde enkele kopstukken van de afscheidingsbeweging en sloot het internet in de hele regio af gedurende drie maanden. Een avondklok werd ingesteld. In september 2017 vielen er aan de kant van de betogers minstens 40 doden tijdens grootschalige manifestaties. President Biya verklaarde de separatisten de oorlog op 1 december.

Oorspronkelijk was de eis een terugkeer naar het federale Kameroen zoals het bestond voor 1971, maar intussen groeide de Engelstalige opstand door de excessief gewelddadige reactie van het leger en de botte weigering tot dialoog vanuit Yaoundé al snel uit tot een gewapende revolutie tegen de staat.

Verzoekster verwees naar het bijgevoegde artikel onder stuk 9 bij de aanvraag waarbij de situatie in Kameroen wordt beschreven: www.mo.be/analyse/engelstalige-crisis-kameroenescaleert-tot-vuile-oorlog.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing als volgt over dit conflict in Kameroen: "Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Kameroen vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou worden in deze conflictsituatie of dat haar leven hierdoor in gevaar zou komen" (stuk 1, pagina 2-3).

De gemachtigde ontkent de situatie in Kameroen niet, doch stelt dat dit element niet relevant zou zijn bij de beoordeling van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden bij de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekster.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Op geen enkele manier blijkt derhalve dat het conflict in Kameroen, hetgeen het land in zijn greep houdt en dus algemeen is, zou worden uitgesloten van de omschrijving als "buitengewone omstandigheid".

Verzoekster is bovendien geboren in Guzang, behorende tot de regio North-Ouest. North-Ouest vormt samen met de regio Sud-Ouest het Engelstalige gedeelte van Kameroen. Dit zijnde regio's die het hardst getroffen worden door het conflict in het land, waardoor dit conflictverzoekster in het bijzonder treft (bij een gedwongen terugkeer).

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om te oordelen in welke mate de ingeroepen conflictsituatie in Kameroen kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, hetgeen de gemachtigde op een onzorgvuldige manier heeft gedaan.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad kan zich volledig aansluiten bij het theoretisch kader dat verzoekster schetst voor wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in de punten 1 en 2, eerst lid van het verzoekschrift. De Raad kan er nog aan toevoegen dat de verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de Raad dit dus enkel terughoudend kan toetsen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. In eerste instantie herinnert verzoekster aan haar langdurig verblijf in België en haar uitgebreid sociaal netwerk.

2.5. De bestreden beslissing stelt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij een ruime voorgeschiedenis zou hebben in België, dat zij een langdurig legaal verblijf in België zou kennen, dat zij hier zou kunnen terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat zij een vriendelijke dame zou zijn die bereid zou zijn te helpen waar nodig, dat zij een actief lid zou zijn van de kerkgemeenschap, dat zij de Franse taal machtig zou zijn, net als de Engelse en dat zij een mondje Nederlands zou praten, dat haarfitnessabonnement zou aantonen dat zij zich niet op zichzelf zou terugplooiën, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een werkbefoete voorlegt, dat zij dus een maatschappelijke bijdrage zou kunnen leveren door het verrichten van arbeid, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat zij haar fitnessabonnement voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een bewijs van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen en een attest van deelname aan decursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.6. De voormelde beoordeling is deugdelijk en pertinent. De Raad van State stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Dit is vaste rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster toont niet aan waarom over de elementen van lang verblijf in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

2.7. De bestreden beslissing stelt tevens:

“Betrokkene legt daarnaast nog verschillende getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd heeft. Echter, uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat de opgebouwde relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten”. en “De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100.”

2.8. Verzoekster zet uiteen waaruit haar uitgebreid sociaal netwerk bestaat, verwijst naar stukken gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die dit netwerk alsook haar talenkennis en integratie aantonen en is het *“fundamenteel oneens”* met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling, maar hiermee en met de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake de draadwijdte van het begrip privéleven en met het in de verf zetten dat ze Kameroen 15 jaar geleden verliet en dat de sociale relaties hier belangrijker zijn dan deze in Kameroen, toont zij niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van de verwerende partij – er is geen sprake van een privéleven alhier en als er al sprake van is, kan een tijdelijke scheiding en dus tijdelijke terugkeer naar Kameroen waar ze ruim 24 jaar verbleven heeft, het privéleven niet verstoren – onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

2.9. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Kameroen uitgesloten is.

2.10. Verder wijst verzoekster op haar goede band met haar dochters en herinnert ze eraan dat ze met één van beiden samenwoont.

2.11. De bestreden beslissing stelt op dit vlak:

“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij samenwoont met haar jongste dochter, [M.S.En.] en dat ook haar andere dochter, [M.S.Ef.] over onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Echter, haar beide dochters zijn meerderjarig en zijn beiden ook reeds moeder van hun eigen kind. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene haar beide dochters achterliet in Kameroen in 2004 toen zij naar België kwam. Pas in 2010 kwamen beide dochters naar België en werden ze herenigd met hun moeder. Later, op 22.04.2015 wordt betrokkene uitgeleverd aan Denemarken en pas op 26.01.2017 wordt zij daar uitgewezen. Uit het administratief dossier blijkt dus dat betrokkenen perfect in staat zijn in om tijdelijk (en zelfs voor zeer lange periodes) van elkaar gescheiden te worden zonder ernstig nadeel. Bovendien zijn haar beide dochters nu meerderjarig, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters. Verder merken we op dat de ouders van betrokkene nog in Kameroen verblijven en dat zij er duidelijk contacten had, want tot 2010 verbleven haar minderjarige dochters in Kameroen, wat enkel kan bij een vertrouwenspersoon van hun moeder.” en “De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par. 100.”

2.12. Verzoekster zet uiteen hoe de situatie met haar dochters precies in elkaar zit en verwijst naar de stukken 10 c) en f) die ze bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft gevoegd. Het betreft reeds in de bestreden beslissing beoordeelde verklaringen van verzoekster dochters over de nauwe band die ze hebben met verzoekster die hun enige familie is in België en die volgens hen een tweede kans verdient. Stuk 3 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift betreft ook getuigenverklaringen van de dochters. Ze dateren echter van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte toen ze de bestreden beslissing trof. Met dit alles en de overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een situatie van wederzijdse afhankelijkheid, toont verzoekster niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van de verwerende partij – er is geen sprake van een gezinsleven en als er al sprake van is, kan een tijdelijke scheiding en dus tijdelijke terugkeer naar Kameroen het gezinsleven niet verstoren – onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

2.13. Het is niet omdat verzoekster geen inkomen heeft, bij één van de dochters inwoont, voor hun kinderen zorgt en deze regeling – waarbij “*onderdak, basisbehoeften, medische zorg, enz.*” worden gecompenseerd door verzoekster via de zorg voor de kleinkinderen – hen allen goed uitkomt, dat dit

wijst op een zodanige band van afhankelijkheid dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM en zelfs als dit het geval zo zou zijn, voormelde bepaling zich verzet tegen zelfs een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar dochters en haar kleinkinderen om in het land van oorsprong een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf in België.

2.14. Verzoekster tracht tevergeefs de door de verwerende partij gedane beoordeling aan het wankelen te brengen door voor te houden dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de actuele situatie en ten onrechte focust op eerdere scheidingen tussen verzoekster en haar dochters en hieruit automatisch afleidt dat ook een scheiding in de toekomst geen ernstig nadeel oplevert.

2.15. Ten eerste gaat verzoekster eraan voorbij dat de verwerende partij in eerste instantie in de bestreden beslissing stelt dat er nu geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar dochters:

“Echter, haar beide dochters zijn meerderjarig en zijn beiden ook reeds moeder van hun eigen kind. (...) Bovendien zijn haar beide dochters nu meerderjarig, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t.Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters.”

2.16. Een kernpunt van deze door de verwerende partij gedane beoordeling is, *“Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters.”* Om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in geval van ouders en meerderjarige kinderen die zelf op hun beurt reeds kinderen hebben, ligt de lat hoog en verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat ze voldoet aan die hoge standaard. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat voor de vaststelling van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen die zelf reeds kinderen hebben, bijkomende elementen van afhankelijkheid – ofwel meer dan de normale emotionele banden – vereist zijn (bijvoorbeeld het arrest van 17 februari 2009, Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, punt 45, en het arrest van 12 januari 2010, A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, punt 32). Het feit dat verzoekster inwoont bij één van de dochters, zorgt voor de kleinkinderen van beide dochters die een onbeperkt verblijfsrecht hebben in België en verzoekster medische problemen heeft, volstaat te dezen niet. Het EHRM heeft in het arrest van 20 september 2011, A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, overwogen als volgt: *“47. However, in two recent cases against the United Kingdom the Court has declined to find “family life” between an adult child and his parents. Thus in Onur v. the United Kingdom, no. 27319/07, §§ 43-45, 17 February 2009, the Court noted that the applicant, aged around 29 years old at the time of his deportation, had not demonstrated the additional element of dependence normally required to establish “family life” between adult parents and adult children. In A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 32, 12 January 2010, the Court reiterated the need for additional elements of dependence in order to establish family life between parents and adult children and found that the 34-year old applicant in that case did not have “family life” with his mother and siblings, notwithstanding the fact that he was living with them and that they suffered a variety of different health problems. It is noteworthy, however, that both applicants had a child or children of their own following relationships of some duration.”*

2.17. Het gegeven dat de verwerende partij verder stelt, *“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100.”* kan ten tweede geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overweging door de verwerende partij dat er geen sprake is van een gezinsleven blijft immers overeind en zelfs als er sprake is van een gezinsleven, toont verzoekster niet aan dat de hierboven geciteerde overweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Uit niets blijkt dat de

verwerende partij uit scheidingen in het verleden automatisch afleidt dat een toekomstige scheiding ook geen schending oplevert van dit verdragsartikel. Hiermee geeft verzoekster aan de bestreden beslissing een draagwijdte die ze niet heeft.

2.18. Verzoekster benadrukt verder haar gezondheidstoestand, betoogt dat medische stukken gevoegd werden bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, benadrukt dat ze steun nodig heeft van haar dochters omwille van haar gezondheidssituatie en valt erover dat dit door de verwerende partij niet betrokken werd in haar oordeel over de afhankelijkheidsbanden tussen verzoekster en haar dochters.

2.19. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoeksters verwachtingen aangezien:

(1) in zijn arrest nr. 222 605 van 13 juni 2019 dat dateert van vóór de bestreden beslissing en waarbij het beroep werd verworpen dat verzoekster had ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij van 14 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, kan worden gelezen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze gelet op haar medische situatie nood heeft aan mantelzorg:

“3.7. Zoals blijkt uit het medisch advies van 12 februari 2019 is de ambtenaar-geneesheer overgegaan tot een beoordeling van de in het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) vermelde ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Zo wordt geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken kan weerhouden worden dat het gaat om een 39-jarige vrouw die geïnfecteerd is met het HIVvirus, WGO graad 1, die sinds januari 2008 behandeld wordt met antiretrovirale middelen, waarbij de virale lading van HIV niet meer detecteerbaar is in het bloed en haar immuniteit laag normaal tot gemiddeld blijft en dat als noodzakelijke medicatie Nevirapine (Viramune) en Emtricitabine+Tenofovir (Truvada) kan weerhouden worden. Voorts blijkt ook dat beoordeeld wordt of de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling, waarbij gemotiveerd wordt dat de klinische toestand van de verzoekende partij geen beletsel vormt om te reizen en dat de nodige zorgen en opvolging in Kameroen beschikbaar en toegankelijk zijn.

(...)

3.13. (...) *Waar de verzoekende partij nog opmerkt dat het bestaan van een sociaal netwerk in het herkomstland niet is onderzocht, wordt vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in haar advies heeft vastgesteld dat de klinische toestand van de verzoekende partij geen beletsel vormt om te werken. Gezien de ambtenaar-geneesheer na onderzoek gebaseerd op bronnenmateriaal heeft kunnen vaststellen dat de benodigde zorgen, behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen, kan aldus in casu – gelet op de voorgelegde medische stukken – niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij in haar land van herkomst nood heeft aan hulp van derden of mantelzorg. Door het louter stellen dat zij in België van haar dochters de ‘ondersteuning’ krijgt die zij nodig heeft, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er nood is aan mantelzorg omwille van haar medische toestand. De geneesheer oordeelde voorts ook dat de verzoekende partij op 39-jarige leeftijd kan worden geacht toegang te hebben tot de arbeidsmarkt in haar herkomstland zodat zij kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, en zij voor haar re-integratie in het herkomstland en op de arbeidsmarkt in dit land ook een beroep kan doen op IOM. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer aldus van oordeel was dat de verzoekende partij, ook zonder dat zij een beroep dient te doen op een sociaal netwerk, in staat kan worden geacht toegang te verkrijgen tot de medische zorgverstrekking. In deze omstandigheden blijkt niet dat het onderzoek naar een sociaal netwerk in het herkomstland nog diende te worden doorgevoerd of noodzakelijk was.*

3.15. (...)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. Zij weerlegt de vaststellingen in het medisch advies niet dat zij kan reizen en de voor haar ziekte noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in haar herkomstland. Zij maakt evenmin aannemelijk dat er nood is aan mantelzorg.”

(2) en in de bestreden beslissing kan worden gelezen: “Verder wijzen we op het feit dat de aanvraag 9ter, ingediend door betrokkene op 14.11.2018 waarin het medisch attest d.d. 02.11.2018 van Dr. Ludwig tevens werd voorgelegd, ongegrond werd afgesloten door de bevoegde dienst omdat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.06.2019. De medische elementen van betrokkene werden aldus

reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen nieuwe medische elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.”

Verzoekster brengt niets in concreto in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag geen nieuwe medische elementen heeft voorgelegd die de appreciatie van haar medische situatie, m.i.v. de noodzaak aan mantelzorg, kunnen wijzigen.

2.20. Verzoekster benadrukt voorts dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat haar ouders nog zouden verblijven in Kameroen.

2.21. De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar binding met Kameroen stelselmatig verloren heeft en dat zij er geen banden meer heeft. Haar recente levensontwikkelingen speelden zich af in België en het zijn deze ontwikkelingen die op de voorgrond zouden staan. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier (meer bepaald uit de SEFOR-fiche d.d. 26.10.2017) dat zij haar ouders – mijnheer [M.A.J.] en mevrouw [S.E.] – opgeeft als familie in het land van herkomst die gecontacteerd mag worden. Betrokkene blijkt dus wel nog over banden te beschikken met haar land van herkomst. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar ouders. Verder wijzen we er nog dat haar beide dochters pas in 2010 naar België kwamen, op dat ogenblik waren zij nog minderjarig. Dit houdt in dat betrokkene minstens tot 2010 over een netwerk in Kameroen beschikte, gezien dit netwerk de zorg voor haarminderjarige kinderen droeg tijdens haar afwezigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.22. Door erop te wijzen dat haar vader in 2005 en haar moeder in 2013 overleden zijn, kan verzoekster de voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen. Zij brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij in 2017 aan de verwerende partij haar ouders opgaf als contactpersonen. Bovendien brengt ze niets in tegen de vaststellingen *“Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Kameroen (...)”* en *“Verder wijzen we er nog dat haar beide dochters pas in 2010 naar België kwamen, op dat ogenblik waren zij nog minderjarig. Dit houdt in dat betrokkene minstens tot 2010 over een netwerk in Kameroen beschikte, gezien dit netwerk de zorg voor haarminderjarige kinderen droeg tijdens haar afwezigheid.”* Een netwerk, familie en vrienden of kennissen omvat meer dan alleen maar verzoeksters ouders en verzoekster toont niet aan dat dit alles verloren gegaan is gezien ze *“ruim 24 jaar in Kameroen [verbleef]”*.

2.23. Ten slotte verwijst verzoekster naar het heersend conflict in Kameroen en herhaalt ze de volledige uiteenzetting die ze reeds heeft gedaan in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.24. De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene beroept zich daarnaast op de algemeen gekende situatie in Kameroen (waar er conflict ontstaan zou zijn op basis van gevoelens van politieke en economische achterstelling die de Engelstaligen koesteren, dit zou zijn uitgemond in sectoriële stakingen en opstanden, en intussen uitgegroeit, door de excessief gewelddadig reactie van het leger en de botte weigering tot dialoog vanuit Yaoundé, tot een gewapende revolte tegen de staat). Betrokkene vereist hiervoor naar het bijgevoegde artikel uit Mo d.d. 19.07.2018 met als titel ‘Engelstalige crisis in Kameroen escaleert tot vuile oorlog’. Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Kameroen vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou worden in deze conflictsituatie of dat haar leven hierdoor in gevaar zou komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene*

wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018). Het louter voorleggen van één krantenartikel is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt bij een terugkeer naar haarland van herkomst.”

2.25. Door de situatie in Kameroen uiteen te zetten en te herinneren aan de stukken die ze daarover heeft gevoegd bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, toont verzoekster niet aan dat de gedane beoordeling onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Door erop te wijzen dat “*betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou worden in deze conflictsituatie of dat haar leven hierdoor in gevaar zou komen*” en “*Het louter voorleggen van één krantenartikel is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst*” heeft de verwerende partij wel degelijk nagegaan of de aangevoerde situatie in Kameroen een buitengewone omstandigheid vormt die het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA